

Sygn. akt IV CSK 510/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. C. i M. C.

przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej

w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 maja 2016 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 15 kwietnia 2015 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w T.do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w T., w sprawie z wniosku J. C. i M. C. oraz z udziałem P. Spółki Akcyjnej (dalej: „PSE S.A.”), na nieruchomości położonej w T., oznaczonej numerem działki 7/40, objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w T. o numerze [...], i na nieruchomości położonej w T., oznaczonej numerem działki 33/3, objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w T. o numerze [...], stanowiących własność wnioskodawców, ustanowił na rzecz PSE S.A. służebność przesyłu energii elektrycznej linią napowietrzną o napięciu 220 kV zgodnie z projektem służebności, której przebieg zaznaczył biegły D. A., będącym integralną częścią postanowienia. Zgodnie z postanowieniem, treścią ustanowionej służebności jest znoszenie istnienia na nieruchomościach obciążonych i w przestrzeni nad jej powierzchnią, eksploatacji, konserwacji, modernizacji, bieżących napraw i remontów, badań technicznych, usuwania awarii i swobodnego przemieszczania się wzdłuż pasa eksploatacyjnego urządzeń przesyłowych napowietrznych linii energetycznych. Jednocześnie Sąd Rejonowy zasądził od PSE S.A. na rzecz wnioskodawców solidarnie kwotę 112 300 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie powyższej służebności przesyłu wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 19 maja 1972 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w T. na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm., dalej: „ustawa z 1958 r.”) udzieliło Zakładom E. zezwolenia na budowę linii energetycznych przez nieruchomości położone w gromadach [...]. Budowa linii zakończyła się w 1974 r. Fragment tej linii posadowiono na nieruchomościach stanowiących obecnie działki nr 7/40 i 33/3.

Przedsiębiorstwo P. w toku realizacji inwestycji stało się częścią przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą P. O. W wyniku jego podziału z dniem 31 grudnia 1988 r. powstał Zakład E. w T.. Następnie w dniu 13 lipca 1993 r. zorganizowaną część mienia przedsiębiorstwa Zakładu E., obejmującą (również) odcinek linii 220 kV relacji T.-G., wniesiono do P. Spółki Akcyjnej w W. W wyniku dalszych przekształceń linia 220 kV relacji T.-G. przypadła z dniem 28 grudnia 2007

r. spółce P. Spółce Akcyjnej, która obecnie nazywa się P.Spółka Akcyjna i ma siedzibę w K.

Nieruchomości stanowiące działki nr 7/40 i nr 33/3 do 1994 r. były własnością Skarbu Państwa. W dniu 17 maja 1994 r. P.C. i M. C. nabyli od Skarbu Państwa – Agencji Nieruchomości Rolnych działkę nr 33/3, a w dniu 16 grudnia 1994 r. – działkę nr 7/40. Wnioskodawcy nabyli obie nieruchomości od P. C. i M. C. w dniu 18 stycznia 2012 r.

W ocenie Sądu pierwszej instancji wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 1958 r. decyzja z dnia 19 maja 1972 r. nie może być źródłem tytułu prawnego do wykonywania przez PSE S.A. uprawnień do korzystania w odpowiednim zakresie z nieruchomości stanowiących działki nr 7/40 i 33/3, gdyż w chwili jej wydania były one własnością Skarbu Państwa. W świetle art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 1958 r. przewidziane w ustawie z 1958 r. wywłaszczenie, w tym polegające także na ograniczeniu praw do nieruchomości w związku z budową przewodów i urządzeń, następowało na rzecz Skarbu Państwa. Nie sposób przyjąć, aby możliwe było ograniczenie praw Skarbu Państwa do nieruchomości stanowiących jego własność na rzecz jego samego.

Oceniając zarzut PSE S.A. zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu Sąd Rejonowy wskazał, że poprzednik prawny PSE S.A. nie mógł posiadać służebności na działkach nr 7/40 i nr 33/3 do czasu likwidacji – na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11; dalej: „ustawa z 1989 r.”) – z dniem 1 lutego 1989 r. konstrukcji jednolitej własności państwowej i nabycia – na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 ze zm., dalej: „u.z.g.g.w.n.”) – z dniem 5 grudnia 1990 r. przez państwowe osoby prawne prawa użytkowania wieczystego na pozostających w ich zarządzie gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa lub gminy i własności budynków i innych urządzeń oraz lokali na tych gruntach będących w zarządzie tych osób (art. 2 ust. 1 i 2 u.z.g.g.w.n.). W niniejszej sprawie PSE S.A. nie przedstawił jednak przewidzianej w art. 2 ust. 3 u.z.g.g.w.n. decyzji wojewody stwierdzającej nabycie przez Zakład E. w T. z dniem 5 grudnia 1990 r. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej

w T. przy ulicy B. oraz stanowiących jej części składowe budynków i urzędzeń, znajdujących się wtedy w zarządzie tego Zakładu. Brak tej decyzji miał oznaczać w ocenie Sądu Rejonowego, iż nie można uznać, aby z dniem 5 grudnia 1990 r. Zakład E. objął w posiadanie przedmiotową nieruchomość jako nieruchomość władnącą oraz związane z nią służebności.

Sąd przyjął w związku z tym, że początkowym dniem, od którego należałoby liczyć termin zasiedzenia, jest dzień 12 lipca 1993 r., gdyż w tym dniu zorganizowana część mienia przedsiębiorstwa Zakładu E. obejmująca linię energetyczną 220 kV relacji T.-G. łącznie z jej fragmentem posadowionym na działkach nr 7/40 i 33/3 wniesiono do spółki P. Spółka Akcyjna w W., poprzednika prawnego PSE S.A.. Miarodajne były w tym zakresie art. 5 i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. Nr 16, poz. 69 ze zm.) w związku z art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 ze zm.). P. Spółka Akcyjna w W. stała się wtedy posiadaczem służebności obejmującej linię energetyczną wraz z jej fragmentem posadowionym na działkach nr 7/40 i nr 33/3 w dniu 12 lipca 1993 r., nie dysponując jednak w tym dniu tytułem prawnym upoważniającym ją do korzystania z tych działek.

Rozważając kwestię dobrej albo złej wiary posiadacza Sąd przyjął, że należy uznać, iż doszło do obalenia wynikającego z art. 7 k.c. domniemania dobrej wiary. Wskazał, że w sytuacji, w której powołujące się na dobrą wiarę przedsiębiorstwo państwowe prowadzące profesjonalną działalność na dużą skalę i dysponujące obsługą prawną przedstawiło takie dokumenty i takie okoliczności, które w żaden sposób nie mogą usprawiedliwiać jego przeświadczenia o istnieniu tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, to trzeba uznać, że domniemanie dobrej wiary zostało wzruszone. Z tego względu stwierdził, że w sprawie należy zastosować trzydziestoletni termin zasiedzenia (art. 172 § 2 w zw. z art. 292 k.c.), który – liczony od dnia 12 lipca 1993 r. – upłynąłby dopiero 12 lipca 2023 r.

Przyjmując, że zarzut zasiedzenia podniesiony przez PSE S.A. nie może być uwzględniony, Sąd pierwszej instancji uznał, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na działkach nr 7/40 i 33/3 jest uzasadniony. Wysokość

wynagrodzenia zasądzonego z tego tytułu od PSE S.A. na rzecz wnioskodawców określił w oparciu o opinię biegłego D. A., uznając ją, po ustnych wyjaśnieniach biegłego, za fachową i rzetelną.

Na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 27 listopada 2014 r. apelację wniosła PSE S.A. Zarzuciła w niej naruszenie art. 7 k.c. w zw. z art. 234 i art. 13 § 2 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 305² § 2 k.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 i art. 13 § 2, art. 286 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 2 ust. 1, 2 i 3 u.z.g.g.w.n. oraz art. 285 § 1 i 2 w zw. z art. 55¹ w zw. z art. 176 § 1 w zw. z art. 292 k.c.

Sąd Okręgowy oddalił apelację postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 r.

W pełni podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Odnosząc się do kwestii ewentualnego zasiedzenia przez PSE S.A. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przyjął – odmiennie niż Sąd Rejonowy – że termin ten należałoby liczyć nie od 12 lipca 1993 r., lecz jednak od dnia 5 grudnia 1990 r., gdyż brak decyzji określonej w art. 2 ust. 3 u.z.g.g.w.n. nie powinien stanowić przeszkody w ustaleniu, że w tym dniu doszło do przeniesienia posiadania linii energetycznej na Zakład E. Zgodził się jednak z Sądem pierwszej instancji, że domniemanie dobrej wiary (art. 7 k.c.) zostało w okolicznościach sprawy obalone i że w związku z tym właściwy jest trzydziestoletni termin zasiedzenia, który – liczony od dnia 5 grudnia 1990 r. – upłynąłby dopiero w dniu 5 grudnia 2020 r. Powołał się na stanowisko, że w sytuacji, w której dokumenty wskazują na uprawnienie do posiadania linii przesyłowych jako części majątku „uwłaszczonego”, posiadanie tych linii w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu jest pozbawione tytułu prawnego w odniesieniu do przebiegu linii po terenach należących do osób trzecich i ten fakt sprawia, że przedsiębiorstwa przesyłowe muszą zdawać sobie sprawę z nieuregulowania kwestii prawnych dotyczących przebiegu linii. Przychylił się także do stanowiska Sądu pierwszej instancji, że wnioski końcowe z opinii biegłego D. A. zasługują na aprobatę.

Postanowienie z dnia 15 kwietnia 2015 r. zaskarżyła w całości PSE S.A. W skardze kasacyjnej w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzuciła naruszenie art. 7, art. 292 w zw. z art. 172 § 1, art. 285 § 1 i 2 w zw.

z art. 55¹ w zw. z art. 172 § 1 w zw. z art. 292 w zw. z art. 352 § 1 i 2, art. 305¹, art. 305² § 2, art. 305¹ w zw. z art. 287 w zw. z art. 288 w zw. z art. 305⁴ k.c., a w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) – naruszenie art. 382 w zw. z art. 232 zd. 1 w zw. z art. 234 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 228 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 382 w zw. z art. 232 zd. 1 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 286 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Na tych podstawach wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia z dnia 15 kwietnia 2015 r. oraz o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia z dnia 15 kwietnia 2015 r. i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę postanowienia z dnia 27 listopada 2014 r., ewentualnie o uchylenie postanowień Sądów pierwszej i drugiej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie wniosku wnioskodawców oraz nakazanie im zwrotu na rzecz PSE S.A. kwoty 112 300 zł uiszczonej im w wykonaniu postanowienia z dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Chociaż PSE S.A. podniósł w skardze kasacyjnej zarówno zarzuty naruszenia przepisów postępowania, jak i zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, to uzasadnił tylko zarzuty naruszenia prawa materialnego, przyznając przy tym wprost, że uchybienia, których miał dopuścić się Sąd drugiej instancji, mają w głównej mierze charakter materialnoprawny.

Całokształt zarzutów podniesionych przez PSE S.A. w skardze kasacyjnej zmierzał do wykazania, że Sądy Rejonowy i Okręgowy naruszyły art. 7 k.c., gdyż błędnie uznały, że obalono domniemanie dobrej wiary PSE S.A. (i jego poprzedników prawnych) jako posiadacza służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na działkach stanowiących własność wnioskodawców. W rezultacie przyjęły, że nie upłynął termin zasiedzenia tej służebności oraz uznały za zasadny wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, co miało skutkować naruszeniem art. 292 w zw. z art. 172 § 1, art. 285 § 1 i 2 w zw. z art. 55¹ w zw. z art. 172 § 1 w zw. z art. 292 w zw. z art. 352 § 1 i 2 oraz art. 305¹ k.c. PSE S.A. zakwestionował także wysokość przyznanego wnioskodawcom wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu oraz brak właściwego oznaczenia jej zakresu,

zarzucając naruszenie art. 305² § 2, art. 305¹ w zw. z art. 287 w zw. z art. 288 w zw. z art. 305⁴ k.c.

Rozpatrywanie w postępowaniu o ustanowienie służebności przesyłu zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu musi być poprzedzone oceną, czy podmiot, który podnosi taki zarzut, nie dysponuje tytułem prawnym do korzystania w odpowiednim zakresie z nieruchomości, na której służebność miałaby zostać ustanowiona (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68). Istnienie takiego tytułu sprawia bowiem, że wykluczone jest stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, co przesądza także o tym, że niezasadny jest wniosek o ustanowienie służebności przesyłu.

W okolicznościach sprawy chodzi o ocenę, czy poprzednik prawny PSE S.A. – przy założeniu, że uzyskał własność urządzeń linii energetycznej posadowionych na działkach nr 7/40 i nr 33/3 – nie uzyskał zarazem tytułu prawnego do korzystania z tych działek w odpowiednim zakresie i czy tytuł ten nie przeszedł na PSE S.A.

Wobec okoliczności, że działki nr 7/40 i nr 33/3 w chwili posadowienia na nich urządzeń linii energetycznej i w okresie późniejszym były własnością państwową, przedsiębiorstwa państwowe, będące poprzednikami prawnymi PSE S.A., mając w zarządzie te urządzenia, korzystały z tych działek w zakresie niezbędnym do ich eksploatacji w ramach konstrukcji jednolitej własności państwowej i wykonywały tylko uprawnienia należące do sfery mienia państwowego. Korzystanie to było więc oparte na odpowiednim tytule prawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08, niepubl.).

Z dniem 1 lutego 1989 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy z 1989 r., zniesiono konstrukcję jednolitej własności państwowej. Nie oznaczało to jednak przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym – z mocy kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych – uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie. Przekształcenie zarządu w odniesieniu do gruntów w prawo użytkowania wieczystego, a w odniesieniu do znajdujących się na tych gruntach budynków, innych urządzeń i lokali w prawo własności nastąpiło w dniu

5 grudnia 1990 r. na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 i 2 u.z.g.g.w.n., natomiast w odniesieniu do innych składników majątkowych – również w prawo własności – dokonało się w dniu 7 stycznia 1991 r. na podstawie przepisu art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1991 r., Nr 2, poz. 6, dalej: „ustawa z grudnia 1990 r.”; por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 118; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14, niepubl.). Zauważyć należy, że o ile „uwłaszczenie” z mocy art. 2 ust. 1 i 2 u.z.g.g.w.n. stwierdzane było deklaratywną decyzją wojewody albo zarządu gminy (por. art. 2 ust. 3 u.z.g.g.w.n.; zob. także art. 200 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.), o tyle nabycie z mocy przepisów ustawy z grudnia 1990 r. nie było potwierdzone tego rodzaju decyzją.

Podzielić należy pogląd, że do uwłaszczenia państwowych osób prawnych w zakresie urządzeń przesyłowych, wchodzących w skład ich przedsiębiorstw (art. 49 k.c. w ówczesnym brzmieniu, Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 ze zm.), doszło nie z mocy art. 2 ust. 2 u.z.g.g.w.n., lecz z mocy ustawy z grudnia 1990 r. Urządzenia przesyłowe (linie energetyczne) są zbiorem rzeczy ruchomych, a nie jedną rzeczą złożoną. Urządzeń takich, wchodzących w skład przedsiębiorstwa, nie można zatem uznać za „znajdujące się na gruntach”, co do których państwowa osoba prawna, do której należało to przedsiębiorstwo, uzyskiwała prawo użytkowania wieczystego, jeśli nie były one posadowione na tych właśnie gruntach, lecz na innych gruntach.

Szczególna sytuacja powstawała, gdy w skład przedsiębiorstwa państwowej osoby prawnej wchodziły urządzenia przesyłowe posadowione na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa w chwili wejścia w życie ustawy z grudnia 1990 r. Jak wskazano wyżej, będące taką osobą przedsiębiorstwo państwowe, mając w swym zarządzie te urządzenia, miało jednocześnie tytuł prawny do korzystania z nieruchomości Skarbu Państwa w zakresie niezbędnym do ich eksploatacji. Jeżeli więc w ramach procesu uwłaszczenia państwowych osób prawnych następowało ich majątkowe usamodzielnienie, to należy przyjąć, że uwłaszczenie to skutkowało nie tylko

przekształceniem przysługującego im zarządu urządzeń przesyłowych w prawo ich własności, ale też przekształceniem owego tytułu prawnego we właściwe prawo podmiotowe, uprawniające je do (dalszego) korzystania z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa, na których posadowione były przedmiotowe urządzenia. Byłoby bowiem całkowicie niezrozumiałe i nieuzasadnione, gdyby jakiś fragment władztwa państwowej osoby prawnej będącej przedsiębiorstwem państwowym nad gruntem państwowym, długotrwale wykonywany pod rządem zasady jednolitego funduszu własności państwowej, aprobowany przez Skarb Państwa oraz niezbędny do wypełniania zadań tego przedsiębiorstwa, lecz niemający charakteru cywilnego prawa podmiotowego ze względu na obowiązywanie tej zasady, nie został objęty uwłaszczeniem. Nie sposób przyjąć, aby wolą ustawodawcy było nakładanie na przedsiębiorstwa państwowe konieczności niezwłocznego zawierania ze Skarbem Państwa niezliczonych umów niezbędnych do fragmentarycznego korzystania z jego nieruchomości.

Prawem powstającym w wyniku przekształcenia dotychczasowego tytułu do korzystania z nieruchomości państwowych w zakresie niezbędnym do eksploatacji uzyskanych na własność i posadowionych na tych nieruchomościach urządzeń – w ówczesnym stanie prawnym – była służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Skoro bowiem możliwe było umowne nabycie albo zasiedzenie takiej służebności przed wejściem w życie przepisów art. 305¹ i nast. k.p.c., wprowadzających służebność przesyłu (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 8, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31.13, OSNC 2014, nr 2, poz. 11), to mogła ona również powstać z mocy prawa jako rezultat uwłaszczenia państwowej osoby prawnej. Innymi słowy, z chwilą uzyskania – na podstawie ustawy z grudnia 1990 r. – własności urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomościach będących wówczas własnością Skarbu Państwa, przedsiębiorstwo państwowe uzyskiwało – z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające owe nieruchomości – służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu (odmiennie w tym zakresie – za kształtowaniem treści tego prawa w nawiązaniu do uprawnień, które mogły wynikać z decyzji, o której mowa

w art. 75 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, jedn. tekst: Dz. U. z 1989 r., Nr 14, poz. 74 ze zm. – Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14, niepubl.).

Prawo, o którym mowa, jako powstałe z mocy prawa objęte jest działaniem art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 707 ze zm.). Obliguje wobec tego każdorazowego właściciela nieruchomości, na których posadowione są urządzenia przesyłowe, do znoszenia ich istnienia, jak również uprawnia każdorazowego właściciela urządzeń do korzystania z nieruchomości w odpowiednim zakresie.

Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia przepisów art. 292 w zw. z art. 172 § 1 k.c. rozpatrując podniesiony przez PSE S.A. zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie uwzględnivszy tego, że PSE S.A. może już przysługiwać taka służebność w rezultacie uwłaszczenia jego poprzednika prawnego z mocy ustawy z grudnia 1990 r. Uzasadnia to uchylenie zaskarżonego postanowienia z dnia 15 kwietnia 2015 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do jej ponownego rozpoznania. Rozpatrywanie pozostałych zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej jest wobec tego bezprzedmiotowe.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

kc

db